

Arrest

nr. 106 943 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarig kind X, op 12 december 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen bij aangetekend schrijven van 2 augustus 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 12 november 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard en de

beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen worden op 29 november 2012 aan verzoekende partijen ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in België onontvankelijk wordt verklaard, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 02.08.2012 bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 16 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Betrokkenen leggen in de aanvraag d.d. 02.08.2012 een document voor op naam van [H. E.]. Hierop ontbreekt echter de naamstempel van een arts. Bijgevolg kan dit document niet beschouwd worden als medisch getuigschrift en is de erin vervatte medische informatie te beschouwen als declaratoir. Bij gebreke aan een standaard medisch getuigschrift is de aanvraag onontvankelijk. Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten luiden:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van attaché [...], gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 07 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden. Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° [h][z]ij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 28.10.2011 werd door het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 27.01.2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het geding vastgesteld.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 26.07.2012, ter kennis gebracht op 30.07.2012.

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

- *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 26.07.2012, ter kennis gebracht op 30.07.2012.”*

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*.

Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen – wat de tweede en derde bestreden beslissingen, de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod, betreft – op geen enkele wijze de door hen in het verzoekschrift opgeworpen middelen betrekken op deze beslissingen. Verzoekende partijen geven enkel aan dat voormelde beslissingen *“de bijzaak [zijn] die de hoofdzaak volgt”* en dat een eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, tot gevolg heeft dat er tevens grond is voor een nietigverklaring van de tweede en derde bestreden beslissingen. Verzoekende partijen wijzen hiervoor op het gegeven dat voormelde beslissingen allen door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris zijn genomen. Dit betoog van verzoekende partijen kan evenwel niet worden gevolgd. De Raad merkt immers op dat het enkele gegeven dat dezelfde gemachtigde overgaat tot verschillende beslissingen nog niet tot gevolg heeft dat een nietigverklaring van één van deze beslissingen tevens leidt tot een nietigverklaring van de overige beslissingen. Verzoekende partijen blijven voor het overige in gebreke uiteen te zetten hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede en derde bestreden beslissingen die gegrond zijn op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis. Er blijkt ook niet dat verzoekende partijen als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing in een situatie terecht zullen komen waarbij de motieven van de tweede en derde bestreden beslissingen niet langer geldig zouden zijn. Zo dringt de vaststelling zich op dat een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing als dusdanig de verblijfstoestand van verzoekende partijen niet wijzigt.

Het beroep is bijgevolg – gelet op het ontbreken van een middel – onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de op 29 november 2012 aan verzoekende partijen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard

3.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9ter, § 1, vierde lid en § 3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht conform de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekende partijen betogen dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing.

Zij verstrekken volgende toelichting bij het middel:

“[...] Uit de motivering van de beslissing blijkt dat het medisch attest niet zou voldoen aan artikel 9 ter par. 1, 4de lid.

Verzoeker stelt echter vast dat hij wel degelijk het standaard medisch attest heeft voorgelegd zoals voorzien in artikel 9 ter par. 1, 4de lid.

Verzoeker verwijst naar zijn aanvraag dd 2 augustus 2012. Bij de aanvraag ziet een verzoekschrift opgesteld door de raadsman van verzoeker, de identiteitsdocumenten van verzoeker, het standaard medisch getuigschrift ondertekend door dokter [O. V.] gevolgd door zijn RIZIV-nummer. Een medisch verslag van het UZ GENT eveneens opgemaakt door dokter [O. V.] dd 10 juli 2012, een uitnodiging voor consultatie in het UZ GENT op 28 augustus 2012 en een stuk met betrekking tot de medisch infrastructuur in Kosovo.

De argumentatie dat het medisch attest geen stempel bevat en daardoor onontvankelijk wordt verklaard grenst aan het onwaarschijnlijke.

Verzoeker antwoorden hierop dat het verzoekschrift wel degelijk is ondertekend door dokter [O. V.]. Dit wil zeggen dat dokter [O. V.] de informatie die hij heeft opgeschreven tot de zijne maakt. Het betreft echter de handtekening van dokter [O. V.] gezien het verslag dat hij heeft opgesteld op 10 juli 2012 eveneens de zelfde handtekening bevat.

Derhalve is het standaard medisch getuigschrift ondertekend door de persoon die de bevoegdheid heeft om dit op te stellen. Dat dokter [O. V.] een dokter is blijkt uit het feit dat de dokter zijn Riziv-nummer heeft vermeld op het standaard medisch getuigschrift.

Verzoeker heeft artikel 9 ter in als zijn deelcomponenten herlezen en herlezen. Verzoeker vindt echter niet terug dat het standaard medisch getuigschrift een stempel dient te dragen. Het vierde lid van paragraaf 1 van artikel 9 ter Vw stelt ook niet dat het standaard medisch getuigschrift een stempel dient te bevatten.

Verzoeker blijft erbij dat het medisch attest ondertekend werd door dokter [O. V.]. Dat dokter [O. V.] bevoegd is om een medisch getuigschrift in te vullen blijkt uit het feit dat hij beschikt over een Riziv-nummer.

Het is niet aan verwerende partij om een voorwaarde toe te voegen aan de wet. De wet zegt dat het medisch getuigschrift dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Dus nergens staat vermeld dat dit medisch getuigschrift een stempel dient te bevatten.

De motivatie van de onontvankelijkheidsbeslissing grenst dus aan het onwaarschijnlijke en kan door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet weerhouden worden.

Verwerende partij dient als administratie de wetten uit te voeren en niks anders te doen dan wetten uit te voeren. Zij heeft niet de bevoegdheid als administratie om voorwaarden toe te voegen aan de wettelijke bepalingen. Dit is een bevoegdheid van de wetgever of van de ministerraad.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden gezien de motivatie totaal niet klopt met de wettelijke bepalingen waaraan het medisch getuigschrift dient te voldoen. De motiveringsplicht houdt in dat verwerende partij de feitelijke overwegingen aanduidt dat de precieze, concrete feitelijke gegevens worden aangeduid waarom, in het licht van de aangehaalde juridische regels, de beslissing werd genomen. Welnu artikel 9ter par. 3 3° juncto par. 4 stelt nergens dat de dokter een stempel dient te plaatsen.

Het middel is dan ook gegrond en de beslissing van 12 november 2012 dient aldus te worden vernietigd.

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld is van steeds terugkerende onwil in hoofde van verwerende partij.

De bestreden beslissing is een staaltje van de voortdurende schendingen van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht door de verwerende partij. Dit is duidelijk zonder twijfel. Ieder pietluttig gebrek of onduidelijk element is voor de verwerende partij voldoende om een aanvraag tot regularisatie onontvankelijk dan wel ongegrond te verklaren, zonder de aanvragen hierop te wijzen zodoende toch op zijn minst aan de aanvrager de kans te geven het tekort te vervullen of het onduidelijk element te verklaren.

De opmerking dat het medisch attest geen stempel draagt kan niet weerhouden worden gezien het in het medisch attest niet stelt dat het dient te worden afgestempeld.

Bovendien is duidelijk dat verwerende partij in samenlezing met het medisch attest en de bijlage wel degelijk kan bepalen wie de dokter is.

Verwerende partij heeft nagelaten het medisch attest, de stukken en het verzoekschrift grondig de analyseren, maar slecht heel oppervlakkig prima facie toets heeft uitgevoerd. Verwerende partij heeft enkel en alleen het medisch attest vastgenomen en gekeken of er een stempel opstaat (wat niet wettelijke verplicht is) en gesteld dat de aanvraag onontvankelijk is. Dergelijke werkwijze strookt niet met de werkwijze die mag verwacht worden van een behoorlijk besturende overheid. Verwerende partij dient serieus te zijn.

Tot slot kan er gelet op de voorgaande uiteenzetting, geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij. Dergelijke praktijken kunnen geenszins getolereerd worden! Alle nodige gegeven genoteerd in het medisch attest. Het medisch attest is ondertekend en draagt een riziv-nummer van de dokter. Er is derhalve volledig voldaan aan artikel 9 ter par. 1, lid 4 Vw. Er kan verwacht worden van de verwerende partij, als zijnde een administratieve overheid, dat de nodige zorgvuldigheid aan de dag wordt gelegd bij de beoordeling van een dossier: namelijk het analyseren van het medisch attest tezamen met de bijlagen.

De weigering is als onredelijk.

De bovenstaande rechtsregels en beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel zijn zonder meer geschonden waardoor verwerende partij tot een onredelijke beslissing is gekomen."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Zoals verzoekende partijen terecht stellen, heeft deze uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Er wordt toegelicht dat een document werd voorgelegd op naam van het minderjarige kind van verzoekende partijen doch dat hierop een naamstempel ontbreekt van een arts en dat bijgevolg dit document niet kan worden beschouwd als zijnde een (standaard) medisch getuigschrift. Hierbij wordt verder ook benadrukt dat alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienden te zijn vervuld op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering zoals opgenomen in de eerste bestreden beslissing en betogen dat deze kennelijk onredelijk is, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

[...].”

Het determinerende motief dat ten grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing houdt in dat de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag. Er wordt aldus aangegeven dat geen standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning werd overgemaakt. Hiertoe wordt besloten op grond van de overweging dat bij gebreke van een naamstempel van een arts het voorgelegde stuk niet kan worden beschouwd als zijnde een (standaard) medisch getuigschrift. Verzoekende partijen betwisten als dusdanig het gegeven niet dat geen naamstempel van de arts is opgenomen op het door hen bij de aanvraag overgemaakte ‘standaard medisch attest’.

Verzoekende partijen betogen dat zij wel degelijk het standaard medisch getuigschrift zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet hebben voorgelegd bij de aanvraag. Zij wijzen erop dat zij een standaard medisch getuigschrift voorlegden ondertekend door dokter O. V. en met vermelding van diens RIZIV-nummer. Zij stellen dat aan de hand van een ander overgemaakt medisch verslag van 10 juli 2012 van dezelfde dokter kon worden nagegaan dat de handtekening op het ‘standaard medisch getuigschrift’ wel degelijk de handtekening betreft van dokter O.V. en dat aldus het ‘standaard medisch getuigschrift’ werd opgesteld door een hiertoe bevoegde persoon. Zij voeren aan dat deze bevoegdheid ook blijkt uit het vermelde RIZIV-nummer. Zij betogen verder dat op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nergens wordt vereist dat het standaard medisch getuigschrift een

naamstempel van een arts dient te bevatten en dat aldus een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet.

De Raad stelt evenwel vast dat overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bij de aanvraag een standaard medisch getuigschrift dient te worden voorgelegd *“zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad”*. Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) voorziet dat het bedoelde standaard medisch getuigschrift overeenkomstig het in bijlage aan dat koninklijk besluit toegevoegde model moet worden opgesteld. In dat model wordt duidelijk aangegeven dat de geneesheer die het getuigschrift invult zijn naam dient te vermelden, het getuigschrift dient te handtekenen, daarnaast tevens zijn stempel dient te plaatsen en zijn RIZIV-nummer dient te vermelden. Verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet worden gevolgd waar zij stellen dat een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet waar wordt vooropgesteld dat het standaard medisch getuigschrift een naamstempel van een arts dient te bevatten.

De Raad wijst er verder op dat teneinde met zekerheid te kunnen vaststellen dat een medisch getuigschrift is opgesteld door een erkend geneesheer vereist is dat het getuigschrift de naam, de stempel, het RIZIV-nummer en de handtekening bevat van deze geneesheer. Specifiek wat het aanbrengen van de stempel van de arts betreft, dient te worden benadrukt dat de authenticiteit – en de inhoud – van een medisch attest enkel kan worden gewaarborgd door het aanbrengen van zijn stempel door de behandelende geneesheer (advies van de Nationale Raad – Orde van Geneesheren van 20 april 1996, *Tijdschrift Nationale Raad*, nr. 73, 15). Bij gebreke van een stempel van een arts kan dan ook niet worden vastgesteld dat de geneesheer waarvan verzoekende partijen beweren dat hij het *‘standaard medisch getuigschrift’* heeft afgeleverd daadwerkelijk de auteur ervan is en de daarin opgenomen vaststellingen heeft gedaan.

Het gegeven dat een handtekening en een RIZIV-nummer zijn vermeld op het gevoegde *‘standaard medisch getuigschrift’* en dat tevens een ander medisch verslag dat zou zijn ondertekend door dezelfde arts werd voorgelegd, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Zelfs indien het RIZIV-nummer bovendien overeenstemt met dat van een erkend geneesheer, kan uit dit gegeven op zich nog niet worden afgeleid dat het betreffende attest effectief werd opgesteld door deze erkende geneesheer.

Verzoekende partijen tonen aan de hand van hun uiteenzetting dan ook niet aan dat verwerende partij ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze heeft gemotiveerd dat bij gebreke van de naamstempel van een arts niet blijkt dat de inhoud van dit attest is gewaarborgd door een erkend geneesheer of dat ten onrechte toepassing zou zijn gemaakt van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen nog aangeven dat het plaatsen van een stempel niet steeds verplicht zou zijn, lichten zij niet toe waarop zij zich steunen om hiertoe te besluiten en kan verder worden verwezen naar voorgaande bespreking dat het model van standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk het plaatsen van de naamstempel vooropstelt en dat een stempel wel degelijk vereist is om de authenticiteit van het attest en de hierin gedane vaststellingen te waarborgen.

De uiteenzetting van verzoekende partijen laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Evenmin is aangetoond dat er sprake is van machtsmisbruik.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verder de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie zich bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekende partijen betogen dat verwerende partij, in het kader van de zorgvuldigheidsplicht, hen minstens had moeten wijzen op de grond van onontvankelijkheid van hun aanvraag en hen de kans had moeten geven om *“het tekort te vervolledigen of het onduidelijk element te verklaren”*. Evenwel moet worden geduïd dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zijn

aanvraag zelf met alle vereiste en dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan verwerende partij enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen. Op verwerende partij rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen. Verzoekende partijen kunnen ook niet voorhouden dat zij op geen enkele wijze kennis hebben kunnen nemen van de gestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden, en meer bepaald van de vereiste van een naamstempel, daar deze vereiste duidelijk is opgenomen in het model van het standaard medisch getuigschrift zoals bijgevoegd bij het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

Waar verzoekende partijen andermaal verwijzen naar het gegeven dat verwerende partij niet louter op basis van het ontbreken van een naamstempel kan overgaan tot het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag, verwijst de Raad naar bovenstaande uiteenzetting. Verzoekende partijen beperken zich voor het overige tot algemene klachten ten aanzien van verwerende partij en spreken van een *“steeds terugkerende onwil in hoofde van verwerende partij”*, doch tonen met dit betoog niet op concrete wijze aan dat de eerste bestreden beslissing is aangetast door een onregelmatigheid.

De toelichting van verzoekende partijen laat niet toe vast te stellen dat verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.4. Een algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur is de Raad voorts onbekend en verzoekende partijen verstrekken in dit verband ook geen verdere toelichting, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS